

da je vso maturo preplesal pri Ocvirku v Kurji vasi in da ima že v žepu sprejem za bogoslovje.

»In Vi, gospod Ivan?« Kodrolasi fant, sloviti tenorist, ki je padel pri maturi za celo leto, se je brez pomisleka odrezal: »Medicino.«

»Ah, da: jus in medicina! Najlepša poklica. Odvetnik je svoboden kot ptica na veji in edino on brez skrbi zabrusi nemškutarjem in vladi bridko v lice. In zdravnik, ah, da, to je največji dobrotnik človeštva. Idealen poklic!«

In šlo je krog mize. In še dva sta napovedala profesuro, dasi sta se javila za bogoslovje. Na vrsto je moral priti seveda tudi Marko.

»No, in naš Črtomir, kam Vi?« se je sklonila čez mizo Srobotnjakova.

Kako se je zgodilo, tega Marko ni umel. Ves čas ga je grizlo pritajevanje tovarišev. Nikogar ni izdal, toda srbelo ga je, da bi vrgel čašo ob tla in bi zavpil: Hinavci! Jasno je bilo, da pride na vrsto. Nejasno pa mu je bilo, kaj bi rekel, ko še resnično sam pri sebi ni dognal, kam bi krenil. In ob tej negotovosti so ga pogledale oči gospe pokroviteljice, začutil je, da se mu smehlja Sonja, in tedaj je planilo samo od sebe iz njega:

»Kam neki? Za Črtomirom — v lemenat!«

Ko je zaslišal samega sebe, se ni prestrašil. Zdelo se mu je, da je napravil dober dovtip. Toda omizje je umolknilo. Mučna tihota je za trenutek prevzela družbo. Dijaki, ki so napovedali neresnico, so si pomagali s cigaretami.

»Ah, da,« je izpregovorila sočutno in slovesno gospa županja, »vem, kaj je matura: moj brat je skoro ponorel, tako se je učil. Vsak je seveda ne more napraviti. Imate čisto prav, da greste v semenišče.«

Pomagala ji je še učiteljica Ana: »Poglejte me, jaz sem tudi samska, dasi sem imela dovolj prilik. (Gospe so se hudomušno muzale.) Delovali boste med ljudstvom iz naroda za narod. Prav imate.«

Tovariš Joško si je grizel ustnice, vest ga je pekla in ni več vzdržal:

»Gospoda, opozarjam vas, da delate tovarišu Marku krivico. On ima namreč maturo z odliko!«

Tedaj je zavrelo. Gospe so vse prek tiščale v Marka: »Oj, Vi navihane! Da nas tako potegneta! — Seveda, v lemenat h kaki

SELO, JUDA PRI PISMARJIH IN FARIZEJH,
FRESKA IZ KONCA 14. STOL.

Bogomili. — Saj niste znoreli. — Ta bi bila možka. — — —«

Marko je že pripravljaj besedo, da bi se opravičil, češ, zaradi nedolžnega dovtipa me nikar ne obsojajte. Toda tedaj se je oglasila Sonja: »Čeprav pojdete v bogoslovje, midva ostaneva prijatelja, in ko boste župnik, Vas obiščem. Velja?«

»Velja!« je pritrdil Marko in sta trčila.

»Gospodje,« je nadaljevala Sonja, »sedaj pa k vlogam!« In je vstala.

»Ti si tiček,« ga je zavistno podražil na trgu Ivan, ki je nosil fotografijo Sonje kot Stuartke vedno pri sebi.

»Vi ste pa šleve,« se je obregnil Marko in odšel v zapuščeno kuhinjico v čitalnici ponavljat vlogo Črtomira.

Marko je preletel vsebino od vrste do vrste. Toda kmalu je vstal, začel hoditi gor in dol in več mu ni bilo mar vloge. »Kaj sem bleknil — in zakaj? — Ali je slučaj, ali usoda, ali Previdnost — ali moja ničemurnost? Komaj so se shladile šolske klopi, pa ga že vrtinči življenje. Hermina — mati — Sonja — tudi sošolci — in ta njegova beseda — ali naj sedaj zaradi nje grem, kamor morda nisem poklican? Tudi iz ničemurnosti, da ne prelomim besede, da mi ne prileti